

RIVERDALE

HOE HET ALLEMAAL BEGON

Micol Ostow

RIVERDALE

HOE HET ALLEMAAL BEGON

VERTAALD DOOR
SELMA SOESTER

moon
young adult

Oorspronkelijke titel *Riverdale – The day before*
Oorspronkelijk uitgegeven door Scholastic Inc., 2018
© Micol Ostow, 2018
© Vertaling uit het Engels: Selma Soester
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam, 2019
© Omslagontwerp: David Curtis
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4597 2
ISBN 978 90 488 4598 9 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

JUGHEAD

Riverdale staat bekend als ‘de stad met pit!’ Maar als je hier lang genoeg blijft, ga je beseffen dat er achter veel van die nepglimlachjes kasten vol met skeletten schuilgaan. Natuurlijk heeft iedere kleine stad zijn geheimen. Maar zelfs diegenen onder ons die hier zijn opgegroeid en hun hele leven in Riverdale hebben gewoond, zijn geschokt door wat er uit de doos van Pandora tevoorschijn wordt gehaald.

Geloof me, ik kan het weten. Ik ben me de laatste tijd gaan realiseren dat iedereen die me dierbaar is, verwickeld is in het ene Lynch-achtige melodrama na het andere.

Riverdale is ook een stad van kleinburgelijke tradities: het nachtelijke pannenkoekenfeest laat in de winter, wanneer de ramen van Town Hall bedekt zijn met een dun laagje ijs en onze adem wolkjes vormt wanneer – als – we het aandurven om naar buiten te gaan. Of het Riverdale High ‘terug naar school’-weekend, een televisiewaardige verering van het ultieme Amerikaanse erfgoed: football, dansen en kleinstedelijke trots.

Maar mijn persoonlijke favoriet – echt de enige traditie die ooit iets voor me heeft betekend – is wel het jaarlijkse Summerfest Carnival op 4 juli. Betty, Archie en ik gingen altijd samen naar het festival, waar we ons volvraten aan hotdogs en suikerspinnen

en onze behendigheid testten bij de dunktank (Betty kon altijd het beste mikken). Tegen de avond gingen Archie en ik op pad om naar het vuurwerk van Centerville te kijken terwijl Betty met haar zus Polly achterbleef voor de optredens (ze vond het nooit erg om het derde wiel aan de wagen te zijn bij Polly en – sinds kort – Polly's onafscheidelijke vriendje Jason). Summerfest hoort er gewoon bij. Heeft er altijd bij gehoord. Archie en ik gingen er, dankzij onze ouders, al heen voordat we zelfs maar konden lopen. Rond groep 3 sloot Betty zich bij ons aan. En sindsdien is het altijd ons ding geweest.

Eigenlijk moet ik zeggen: Het *wás* ons ding.

Want deze zomer is alles anders. Betty zit in Los Angeles, waar ze stage loopt bij Hello Giggles om haar schrijftalent verder te ontwikkelen. (En laat ik de hartverscheurende, dramatische breuk tussen Polly en Jason niet vergeten.) Archie is bijna de hele tijd aan het werk in het bouwbedrijf van zijn vader...

Ik heb hem de laatste tijd eerlijk gezegd niet veel gezien. Ik weet niet. Vraag me er maar niet naar.

En ik? Tot nu toe het normale zomerritueel. 's Avonds werk ik bij de Twilight Drive-in om wat geld bij elkaar te harken, om de trailer te ontvluchten en ook om mijn vader uit de weg te blijven...

Uit de weg blijven is een van mijn talenten, om de wereld vanaf een afstand te bekijken en alles op te schrijven.

Ondertussen, zonder dat iemand van ons het wist, leidde een jonge socialite, Veronica Lodge genaamd, haar persoonlijke Gossip Girl-leven in New York, met dank aan de bodemloze bankrekening van haar pappie, ene Hiram Lodge. Veronica's ouders hadden vroeger in Riverdale gewoond, maar *hé*, dat had niets met ons te maken.

Nou ja, dat dachten we tenminste.

Volgens het vlindereffect kunnen kleine oorzaken onvoorspelbare – en rampzalige – gevolgen hebben. Eén handeling. Een waterval van rimpels. Een uitkomst die niemand kan voorspellen.

Dat waren wij die zomer. Archie, Betty, Veronica en ik. Het was 3 juli. De vakantie strekte zich voor ons uit als een verbroken belofte. We waren van elkaar gescheiden, maar toch met elkaar verstrengeld op manieren die we nooit hadden zien aankomen. Kleine, stomme vlinders, blindelings fladderend met onze vleugels.

DEEL I: OCHTEND

Van: DDoiley1@AdventureScouts.net

Aan: [lijst: Mailinglijst_alle_Scouts]

Onderwerp: Kampeerinventaris

Aan alle Adventure Scouts van Riverdale:

Hopelijk zijn jullie allemaal goed voorbereid op onze kampeertrip van vanavond. (Jullie zouden mijn Scouts niet zijn als jullie niet wisten hoe jullie je tot in de puntjes moeten voorbereiden op alles wat er eventueel kan gebeuren!) Zie hieronder de uitgebreide paklijst:

- *rugzak met uitwendig frame

- *tent

(Vergeet niet de stokken, scheerlijnen en een grondzeil! De grond in Sweetwater Woods kan behoorlijk drassig worden.)

- *slaapzak (eventueel met lakenzak)

- *multitool – géén zakmessen (regel van de hopman)

- *zaklantaarns (en reservebatterijen)

- *zwemkleding

- *waterbestendige sandalen

- *lange onderbroeken, pyjama en slaapsokken

- *waterfles

- *energierepen of andere kleine snacks

- *zonnebrandcrème

- *lippenbalsem

*wc-papier

*insectenspray

*tandenborstel/toiletartikelen

Ik zorg voor de **EHBO-doos**. Jullie kunnen eventueel een **camera** en een **verrekijker** meenemen, plus de bijgevoegde **veldgids voor Sweetwater Woods** (hoewel jullie inmiddels allemaal bekend zouden moeten zijn met de topografie van het gebied).

Bereid je tevens voor op twee stevige wandelingen: de eerste vanavond naar ons kamp, de tweede morgenochtend zodra de zon opkomt. Diegenen onder jullie die tijdens een of beide wandelingen bepaalde planten en dieren weten te identificeren krijgen een badge uitgereikt.

Ik kijk ernaar uit om een paar dagen door te brengen met zulke ervaren Scouts in spe als jullie! Laat het me weten als jullie nog vragen hebben.

Hartelijke groet,
Hopman Dilton

Cheryl:

Jay-Jay, FYI, papa zoekt je. Oorlogspad.
Hou je gedeisd, maar uiteindelijk zul je hem
toch onder ogen moeten komen.

Jason:

Bedankt, doe ik. Zie je snel?

Cheryl:

Ben onderweg. Net papalief weten te ontlopen. Kus.

HOOFDSTUK 1

BETTY

Lief dagboek:

Het is niet te geloven dat het al 4 juli is! Het is zo vreemd om het hier in Los Angeles te vieren, ver weg van Polly, Archie en Jughead. Ik kan me niet herinneren wanneer we het Riverdale Summerfest voor het laatst hebben gemist. Dat moet die ene zomer zijn geweest, toen Archie met Jughead een boomhut aan het bouwen was en zijn arm brak, en we de hele dag binnen bleven om stripboeken te lezen en rood-wit-blauwe waterijsjes te eten. We hadden allemaal een knalpaarse tong, en Juggie at drie keer zoveel ijsjes als Archie en ik. Maar dat was jaren geleden.

Ik mis Riverdale natuurlijk, en mijn vrienden. Maar Los Angeles is geweldig. Het huis van tante Gertrude mag dan wat vreemd ruiken (wat het ook is, ik geloof echt dat die geur door de muren is geabsorbeerd. Het is een vreemde mix van knoflook en oude vrouwenzeep), maar ze woont aan de rand van Runyon Canyon park. Dus maak ik elke dag voordat ik naar mijn werk ga een wandeling in Runyon Canyon. Het uitzicht is waanzinnig. Een lust voor het oog. Zoiets hebben we niet in Riverdale.

Het is prachtig weer, de barista van Blackwood Coffee

weet al precies hoe ik mijn filterkoffie wil (met melk en twee klontjes suiker)... O, en nog iets...

Ja, ik mis Polly. Maar voor de eerste keer bij mijn moeder vandaan zijn?

Nou, dat is eigenlijk niet verkeerd.

Natuurlijk hou ik van haar, en ik weet dat zij van mij houdt, maar ze bemoeit zich echt overal mee. Ik voel me eindelijk eens een beetje onafhankelijk. En dat is niet vervelend.

En ik vind het heerlijk om bij *Hello Giggles* te werken. Ook al moet ik mijn baas, oftewel de eindredacteur, Rebecca Santos nog voor me zien te winnen. Ik weet niet of ze denkt dat ik een of ander provinciaaltje ben of zo, maar ze is niet erg van me onder de indruk.

Ik weet dat ik net kom kijken en dat ik van buiten de stad kom, en dat ik waarschijnlijk degene met de minste ervaring ben, maar tot nu toe heeft Rebecca me alleen maar stomme klusjes laten doen, zoals koffie halen, vergaderingen plannen, pakjes versturen – van die dingen die ieder meisje kan.

Ik bedoel, ik heb het er geweldig naar mijn zin, hoor. Maar het enige schrijfwerk wat ik doe is dossiers labelen. Eerst moet ik de etiketten met potlood schrijven en de tekst vervolgens overtrekken met een fijnschrijver. Het zóú kunnen dat Rebecca wat dwangstoornisjes heeft. Het levert in elk geval geen Pulitzerprijs op.

Maar Rebecca houdt me lekker bezig. En dat is goed. Om heel veel redenen. Het zorgt er in elk geval voor dat ik niet te lang kan nadenken over het enige nadeel van mijn zomer hier in Los Angeles doorbrengen – dat ik op *Independence Day* niet bij mijn vrienden ben.

Ach, wie hou ik voor de gek, lief dagboek? Het grote nadeel is dat ik niet bij Archie ben.

Polly:

Ha zus, ben je daar? Wil even bijpraten. En ik wil meer horen over die 'Perfecte Brad' van jou. Klinkt erg... niet-Archie. Kan niet slecht zijn. Mis je.

Betty:

Mis jou ook. Maar noem hem (alsjeblijft!) gewoon 'Brad'. Lijkt totaal niet op Archie. Op een goede manier. Maar hij lijkt niet op Archie. Op een verkeerde manier.

'Perfecte Brad'. Zo stelde hij zichzelf voor. Het klonk zo arrogant dat ik moest lachen, wat waarschijnlijk ook de bedoeling was.

Ik heb hem ontmoet tijdens mijn tweede week hier. Ik begon eindelijk een beetje gewend te raken aan de energie van Los Angeles – het krankzinnige verkeer, het uren per dag op de snelweg moeten zitten, elke dag weer, dat het altijd hetzelfde weer is (echt, als het een keer regent, wat zelden gebeurt, weet niemand hier wat hij moet doen. Ze zouden gék worden als ze een winter in Riverdale moesten meemaken, ook al hebben we genoeg esdoornsiroop om de hele stad voor eeuwig op een ontgiftingskuur te zetten)... Het feit dat zelfs de gewone mensen eruitzien als een soort beroemdheden, en misschien zijn het ook wel beroemdheden in spe. Ik voelde me nog steeds dat dorpsmeisje in de grote stad, hoe kon het ook anders? Letterlijk ál mijn kleren hadden een of

andere bloemetjesprint. Het was alsof ik een bordje op mijn voorhoofd had met ‘toerist’... of ‘buitenaards wезen’. Maar ik begon me aan te passen aan het ritme van de stad, en hoewel ik me een buitenstaander voelde, voelde ik me er ook thuis.

Polly bleef appjes sturen waarin ze naar de jongens in Los Angeles vroeg, en ik bleef tegen haar zeggen: Jongens zien mij niet staan. Ik ben het ‘brave’ meisje. Het buurmeisje. En die ene jongen van wie ik al eeuwenlang wil dat hij me ziet staan, houdt van me... maar waarschijnlijk niet op de manier die ik wil. Voor hem ben ik het buurmeisje.

(Ik weet niet zeker wat hij voor me voelt. Ik heb het nooit durven vragen.)

Het was dus een zomerse vrijdag en Rebecca had me eropuit gestuurd om sushi voor de hele afdeling te halen (tempuragarnalen, bruine rijst, extra pittige mayonaise erbij, en een hijiki-salade – ik kende Rebecca’s bestelling al uit mijn hoofd). Maar ondanks het feit dat ik van tevoren had gebeld, kreeg ik te horen dat het een tijdje zou duren, dus pakte ik mijn boek (*The Bluest Eye* natuurlijk, daar krijg ik nooit genoeg van) en ging in Maguire Gardens op het gras zitten, een perfecte plek om mensen te kijken.

Het was zo’n dag die zelfs naar de zomer róók: alles was groen en stond in bloei, de lucht had die kleur blauw die je vaak op professionele foto’s ziet. Maar dit was het echte leven. Hashtag geen filter.

En plotseling viel er een schaduw over de bladzijde. ‘Zo, wat luchtigs aan het lezen?’

Ik keek op. Het was een jongen van ongeveer mijn leeftijd, nonchalant gekleed in een T-shirt en cargobroek,

met zandkleurig surfhaar. Hij glimlachte zijn tandpasta-reclametanden bloot.

Ik voelde dat ik rood werd. ‘Het is niet echt luchtige zomerkost, maar ze is mijn lievelingsschrijfster,’ zei ik. Dat was het understatement van de eeuw. Toni Morrison is mijn idóól. *Hello Giggles* plant deze zomer een signeersessie met haar en daar wil ik dolgraag deel van uitmaken. Ik heb al ‘subtiele’ hints laten vallen – bijvoorbeeld door altijd een van haar boeken bij me te hebben – sinds ik het weet.

‘Als dat jouw idee van luchtige zomerkost is, dan heb je andere kost nodig,’ zei hij. Er verschenen rimpeltjes bij zijn ooghoeken wanneer hij lachte.

‘Wat stel jij dan voor?’ vroeg ik. Was ik aan het flirten? Misschien kon de Betty uit Los Angeles flirten. En misschien kon de Betty uit Riverdale nog wat van haar leren.

Daar waren die lachrimpeltjes weer. ‘Ik hoopte al dat je dat zou vragen. Mijn eerste suggestie is dat je mij aanneemt als hoofd recreatie.’ Ik moet verbaasd hebben gekeken, want hij voegde eraan toe: ‘Of dat je gewoon met me uit eten gaat. Iets eenvoudigs. Ik zweer je dat ik geen psychopatische seriemoordenaar ben.’

‘Hmm.’ Ik deed alsof ik erover nadacht. ‘Nou ja, zolang je geen psychopatische seriemoordenaar bent. En ik hou wel van eenvoudig.’

‘Zie je wel? We zijn zielsverwanten.’

Zielsverwanten. In een flits zag ik Archies rode haar voor me, zijn sproetjes en die donkergroene ogen. Maar hoewel Archie en ik geregeld samen bij Pop’s aten, kon je die maaltijden nooit verwarren met een date.

‘Hier is mijn telefoon. Mag ik je nummer?’ Hij over-

handigde me het toestel. Toen fronste hij. ‘O, en je naam zou ook handig zijn. Volgens mij loop ik een beetje te hard van stapel.’

Ik lachte. ‘Ik ben Betty. Betty Cooper.’ Ik pakte de telefoon van hem aan en hapte naar adem toen ik besepte hoe laat het was. Rebecca’s garnalentempura zou inmiddels steenkoud zijn. Shit. Ik typte mijn telefoonnummer zo snel ik kon, greep mijn spullen en draaide me om om weg te gaan. ‘Sorry dat ik er zo snel vandoor ga, maar ik moet... mijn stage...’

‘Geen probleem. Je kunt me er alles over vertellen tijdens het etentje.’

Ik glimlachte en vroeg me af of er bij mijn ooghoeken ook rimpeltjes verschenen. ‘Tijdens het etentje.’

‘O! Ik ben trouwens Brad. Of – aangezien ik vermoed dat de levensstijl van Zuid-Californië nieuw voor je is – je mag me ook Perfecte Brad noemen.’

Ik keek hem aan. ‘Oké, maar mag ik je ook níet zo noemen?’ Flirterig, LA Betty weer. Schokkend. En best leuk.

‘Betty Cooper, je mag me noemen zoals je wilt. Maar je kunt denk ik beter weer aan het werk gaan voordat je baas je betrapt op het oppikken van surfgasten tijdens je lunchpauze.’

Van: KweenKatJosie@Pussycats.net

Aan: [lijst: Ondeugende_Katjes]

Onderwerp: Setlist voor morgen

Mijn hoogstverheven godinnen/zusters/zangeressen:

Bedankt allebei, voor die verpletterende repetitie gisteren. We behoren duidelijk tot de top.

Vergeet niet dat we elkaar vanmiddag na school om klokslag 14.00 u. treffen voor een laatste sessie voor de grote show van morgenavond in Town Hall Square. Ik heb de setlist bijgesloten. Kijk er goed naar, maak aantekeningen, en wees erop voorbereid om eventuele opmerkingen of wijzigingen te verdedigen.

Morgen verwacht ik jullie om 16.00 u. op het Square voor een soundcheck. Wees op tijd, dames. Het maakt ons niet zoveel uit of we de jaarlijkse Twilightscreening van Independence Day (denkt Jughead Jones nou echt ironisch te zijn of zo?) gaan halen, maar zoals de Pussycat-traditie voorschrijft hebben we wat tijd nodig om ons feestje vóór het optreden op gang te krijgen.

En ten slotte, maar niet minder belangrijk, als een van jullie Reggie Mantle tegen het lijf loopt, dan stel ik voor dat jullie

wegduiken. Hij heeft aangeboden de Pussycats te 'managen'. Laat je níét door hem in een hoek drijven tenzij je zin hebt in hoofdpijn. En we kunnen ons geen hoofdpijn veroorloven!

Liefs en kusjes,

J